

Uno Modin

Bakhålllet

 SAGA
EGMONT

Uno Modin

Bakhållet

 SAGA
EGMONT

Uno Modin

Bakhållet

SAGA Egmont

Bakhållet

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1964, 2019 Uno Modin och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726341881

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Paniknatten

Alan hade knappt en aning om hur han kommit i sadeln ...

Han hade sovit och vaknat ett ögonblick av att regnet slog honom i ansiktet. Men han hade bara dragit ner hatten över ögonen och somnat igen. Inte ens åskan hade väckt honom.

Sedan hade Alans bror Nick varit där och skrikit ...

Ännu halvt i dvala hade Alan slitit av sig filten och instinktivt sprungit bort till sin häst Fellow. Allt hade varit ett enda virrvarr av män som rände av och an och hästar som gnäggade. Genom åskans dån hade han hört ropen:

— Panik! Hjorden ... Panik!

Nu red de som galningar ut över den nattsvarta prärien. I skenet från blixterna skymtade Alan männen som red bredvid honom, hopkrupna i sadlarna mot det strömmande regnet, hetsande hästarna till det yttersta. Han kände Fellow under sig som ett knippe ursinnigt arbetande muskler och han skrek för att egga hästen ytterligare.

Också hästarna tycktes förstå vad ordet »panik» betydde. Varje cowboy *visste* det.

Detta var det värsta som kunde hända!

Ute i natten hördes redan dundret av tusentals klövar och det vildsinta bölandet. Det kom närmare och närmare. Hjorden var på väg mot lägret och Alan såg redan i en skräckfylld vision vad som skulle hända. Hela utrustningen spridd och söndertrampad, provianten förstörd, matvagnen och Franks hushållsgrejer förintade, söndermalda och krossade i dyn ...

Nick sporrade sin stora fux och fick lite försprång. Han reste sig i stigbyglarna, höjde armen och röt:

— Sprid er! Driv hjorden mot Oak Valley!

Ryttarskaran tunnades ut till en oregelbunden kedja. Med Nick i spetsen gjorde de en sväng åt höger för att ta den framstormande hjorden i flanken.

Ovädret var nu rakt över dem. Blixtarna avlöste varann, stod som himmelshöga grenljus mot skyn, lyste med fosforescerande glans genom regnet och över den raggiga massan av boskap. Några vidhornade texastjurar ledde hjorden och bakom dem vältrade en panikslagen, råmande, vrenskande och behornad lavin av kött, rygg vid rygg, trängd, hetsad, pressad bakifrån av tusen andra som trängde på. Om något djur snubblade och föll trampades det ner. Alla fyllda av en skräck vars ursprung ingen kände, drivna av detta underliga vansinne som då och då griper boskapshjordarna på prärien. Ett oväder, en vargs ylande, ett hundskall, en vittring i vinden kunde sätta dem i rörelse.

Männen galopperade upp utmed hjorden, pressade på de yttersta djuren och drev dem med höga skrin och korta piskor att ändra kursen. Mörkret gjorde jobbet dubbelt svårt. Hela tiden på vakt mot att själva bli kringrända och nertrampade. Det fanns bara en utväg — att få hjorden att röra sig i cirkel. Hästarna tycktes lika medvetna om detta som männen där de löpte vid sidan av korna, tog skydd av dem och samtidigt drev dem in mot mitten.

Alan red upp vid sidan om tjurarna på vänsterflygeln, trängde på med hästen, slog med piskan, hojtade och skrek. Det var som att attackera ett skenande lokomotiv och med mulen högt och svansen i vädret kesade bestarna framåt, blinda för allt, okänsliga för smärta.

Candy galopperade förbi. Tätt efter var Nick.

— Bort med de djävlarerna från lägret! skrek han.

I det bländande blixtljuset såg Alan dem, sekunden efteråt fanns bara mörkret och det strömmande regnet. Nästa blixtnö kom samtidigt med den öronbedövande knallen och stöten fick luften att skälva. Den måste ha slagit ner strax framför hjorden ...

Plötsligt syntes Candys svarta häst med tom sadel svänga av bortåt lägret. Alan skrek någonting om Candy, han visste inte vad. Sedan såg han Nick och den långa cowboyn vid Candys sida och hur Nick försökte få upp honom på sin egen häst. Utom den fräna lukten från boskapen kändes även brandlukt. Fellow gjorde ett språng över en mörk kropp på marken — en ko som störtat eller slagits av åskan. Sedan blev han plötsligt medveten om att hjorden ändrat riktning och svängde av åt höger. Inne i mörkret hörde han åter broderns röst:

— De vänder! Driv dem mot Oak Valley!

— Eeee-yip! Heaaay!

Tack och lov! Bönorna och fläsket och kaffet och matvagnen var räddade!

Alan gav Fellow en vänskaplig klapp på halsen. Nu gällde det att hålla hjorden i rörelse, runt, runt, tills den ränt av sig ursinnet. Och sen lotsa bort den mot Oak Valley, där floden, klipporna och skogen slutgiltigt skulle hejda framfarten.

Men energin hos den behornade massan tycktes inte minska. Den fortsatte att jaga utåt prärien och hopen spred sig över ett större område, många löpte iväg på egen hand. Men det var lättare att ha de ledande tjurarna under kontroll när de inte längre hade samma kompakta kraft bakom sig. Även svårare — ty nu hade åskvädret dragit över och flämtade bara till då och då i en fjärran blixtnö. Mörkret var nästan ogenomträngligt och regnet fortsatte att ösa ner.

Alan kände det som om han ridit genom ett hav, han dröp av dy och vatten och hästen skälvde under honom av utmattning och snavade allt oftare. När han sist red här på nattpass hade han sjungit och varit glad, nu förbannade han sammanbitet allt som rörde sig och hade horn och klövar.

Långsamt upphörde regnet och en spöklik måne började avteckna sig. Stämningen lättade fast männen var så dödströtta att de knappt märkte förändringen. Men Nick som var boss för gänget under faderns bortovaro tycktes outtröttlig. Han dök upp med några friska hästar i band och gav sin order på nytt:

— In med dem i Oak Valley!

Alan fick sadla av Fellow och ta en skäckig mustang i stället. Han frågade brodern:

— Hur gick det med Candy?

— All right. Axeln ur led, men det har Frank redan fixat. Litet rådbråkad ...

— Tog en tjur honom?

— Åskan slog ner framför näsan på hästen och Candy dök på nosen ...

Nick red bort med reservhästarna i släptåg. Nu hade man lyckats driva hjorden nästan fram till dalen och plötsligt började den strömma in där. Alan var i kön och drev på. Plötsligt kom Benny ridande.

— Order från Nick! ropade han. Du ska ta dig över floden och fånga upp de djur som simmar över.

Alan drog åt sig tyglarna.

— Ska jag! utbrast han ilsket. Varför just jag?

— Han sa så.

Bennys breda indianliknande ansikte såg lika orörligt ut som alltid och han nickade bara.

— En sån bror man har! fräste Alan.

Han svängde tvärt om hästen och red rasande ner mot flodstranden där han nyss haft sista dagspasset. Han hade knappt hunnit äta och rulla in sig i filtarna när paniken bröt ut! Ändå skulle just han göra det värsta jobbet ...

Han tvingade ner den motvilliga hästen i vattnet och fick den att simma. Floden var grumlig och strömmen stark efter skyfallet, och det var nätt och jämnt att mustangen klarade det. Alan var beredd att glida ur sadeln för att lätta bördan när de äntligen kom över den värsta strömfåran och upp på fast botten. I långsamt trav red han längs stranden för att vara på vakt om något skulle hända.

Oak Valley var en nästan trekantig dal som ofta översvämmades när floden steg. Här gick en utlöpare från bergen fram med en mur av branta klippor. Uppifrån bergen kom också floden och stängde av västra sidan av triangeln, medan klipporna spärrade den norra. Östra sidan skärmades från den öppna prärien av ett tätt ekbestånd. Ingången var en ganska smal remsa mark mellan skogen och floden.

När hjorden gjort första stöten mot klippbarriären hejdades den där. Köttlavinen pressade på och det var åtskilliga djur som trampades ner. Men vad som var kvar av paniken fångades upp av skogen och floden. En och annan tjur gav sig ut i strömmen och några förvirrade kor följde efter. Men det var lätt för Alan att möta dem redan vid strandbrinken och mota dem tillbaka. Det tog dock timmar innan lugnet var helt återställt.

Natten rann undan, solen gick upp och stod högt på himlen när Alan äntligen kunde lämna sin post och ta sig tillbaka till lägret. Hjorden hade förlorat något hundratal djur, en del hade ränt iväg och försvunnit, åtskilliga hade massakrerats och många var så skadade att de måste avlivas.

I lägret var stämningen dystert. Trötta, smutsiga, surögda och orakade män kom ridande, hoppade av hästarna och gick fram till matvagnen för att få litet att äta.

— Bönor och fläsk, grinade Frank. Dagen till ära.

Kocken var i sitt esse som alltid när han hade en chans att få spela huvudrollen. För den hungrige är kocken en viktig person. Men få av dem besvarade hans skämt, de åt tysta, fick nya order, tog en utvilad häst och gav sig av igen. Massor av djur löpte omkring och måste infångas och försas tillbaka till hjorden.

Nick stod med en kaffemugg i handen och dirigerade arbetet. Han tog verkligen sitt jobb på allvar. Pappa Paine hade gett sig av till Old Fox-ranchen för att under ett par dagar hjälpa Clay Tracy tillrätta. Tracy var en cowboy som jobbat i laget förut, en ung och framåt man som gift sig och kommit på idén att odla upp en gammal ranch och bli sin egen. Charlie Paine tyckte att sådant skulle understödjas, och eftersom allt var lugnt och fint i lägret just då hade han gett sig av och lämnat befälet till den äldre sonen Nick.

— Korpraler har lägre grad än överstar, men de för alltid ett himla liv för att ingen ska märka det, sa en gång någon av karlarna.

Alan insåg att det stämde ganska bra. Han kände inte riktigt igen sin bror som brukade vara den glade ansvarslöse vagabonden, snar till både skratt och ilska, snabb med både knytnäven och revolvern. Nu stod han där nersmetad med gyttja från sporrarna till hatten men hade ändå fått ny resning över de breda axlarna och något av tyngd i blicken.

Han kanske till och med skulle kunna bli överste?

Det hade kommit en ny man till lägret hade Alan lagt märke till när han red in. En mager karl med sluttande axlar, små underligt färglösa ögon och hängande mustascher. Klädseln var sliten och urblekt men revolvern